

Nghiệp (3)

Kalama tri ân bạn thuongthoicogidau ghi chép.

[13/03/2026 - 06:11 - thuongthoicogidau]

Các Tỷ- Kheo, không thể nào có chuyện lấy khổ để thoát khổ.. Nhưng nếu không có khổ thì người ta không nghĩ ra cái chuyện tu tập để thoát khổ. Ở trong kinh có một cái công thức thế này. Một người thành tựu giới học, thành tựu giới hạnh thì tâm an ổn, không ray rứt ái nái. Do không ray rứt ái nái thì mới được khinh an nhẹ nhàng. Nhờ khinh an nhẹ nhàng thì tâm nó mới được hoan hỷ phi lạc. Nhờ nó hoan hỷ phi lạc cho nên nó mới được định tĩnh, nó mới được tập trung. Nhờ định tĩnh, nhờ định tĩnh, tập trung nó mới có trí tuệ. Nhờ có trí tuệ nó mới biết sôi thấu, nó biết nhàm chán. nó biết xả ly và nhờ vậy mới có giải thoát.

Như vậy thì mình thấy trong cái tiến trình đó bắt buộc phải có một cái giai đoạn gọi là khinh an nhẹ nhàng và phi lạc. Kể cả trường hợp đó là một người mà cận tử mắc trọng bệnh hay là một người đang bị tai nạn hay là một vị tỷ kheo hấp hối vì tự sát. Thời Đức Phật trường hợp tự sát có thì Nói chung là đang bị hấp hối vì bệnh tật hay là vì tai nạn thì cái giây phút mà đắc đạo bắt buộc nó phải có một khoảnh khắc rất là an lạc. Thì trên cái nền tảng an lạc đó tâm nó mới tập trung được. Có kịp chưa? Nhờ nó tập trung vậy nó mới có trí tuệ rồi nó mới có giác ngộ. Mà tại sao tôi bắt đầu bài giảng chiều nay bằng cái đoạn kinh này? Tại sao? Là bởi vì trưa nay mình đang học về cái chữ nghiệp đúng không? Và buổi sáng mình học về cái chữ giải thoát. Thì ý chịu nam mình học chữ gì? Ô là chữ nghiệp đúng. Thì nghiệp nó có mấy trường hợp. Nghiệp của cái vị mà cái nghiệp bất thiện của cái người mà chưa thấy bốn đế, nghiệp bất thiện của cái người đã thấy bốn đế, nghiệp thiện của người chưa thấy bốn đế và nghiệp thiện của người đã thấy bốn đế. Nó có một cái chuyện rất là đặc biệt. Thế này Đức Phật dạy rằng giống như người thợ mộc họ muốn lấy cái nêm cái biếc cái nêm không? Cái nêm mình chèn gỗ muốn lấy cái nêm cũ ra thì mình phải dùng cái nêm mới mình đánh bật nó ra. Cũng vậy luân hồi là gì? Có nhiều cách định nghĩa. Luân hồi là sự tiếp nối của sáu căn với sự kết nối của sáu ái. Đức Phật có sáu căn không? Có. Đức Phật cũng thấy nghe nhìn như mình vậy đó. Nhưng mà ngài không có tham ái cho nên khi mà ngài phiêu tịch thì ngài không còn cái chuyện mà quay trở lại để tiếp tục có sáu căn nữa. Đó đại khái như vậy.

Còn mình thì mình cũng có sáu căn nhưng mà mình lại sống thiếu kiểm soát. Mình để cho cái sáu căn của mình nó dắt mình đi. Cho nên là mình có thích và có ghét. Và chốt lại thì luân hồi nó có nhiều định nghĩa. Một luân hồi nó chính là sự tiếp nối của sáu căn. Hai luân hồi chính là sự tiếp nối của các nghiệp. Tức là do tiền nghiệp mình mới có đầu thai vô kiếp này. Rồi khi mình có đầu thai vô kiếp này mình tiếp tục tạo cái nghiệp mới để có mặt ở đời sau. Cứ như vậy dòng luân hồi nó là sự tiếp nối của các nghiệp.

Muốn hết luân hồi thì phải chấm dứt, không có tạo nghiệp nữa. Và có một điều rất là đặc biệt muốn chấm dứt hết nghiệp thì ta phải có thật nhiều nghiệp lành.

Muốn chấm dứt hết nghiệp thì phải chứng thánh.

Mà muốn chứng thánh thì phải có nhiều phước báo.

Mà phước báo có phải là nghiệp không?

Bây giờ mình lật lại từng từ mình mới hiểu.

Muốn giải thoát thì phải chứng thánh.

Mà muốn chứng thánh thì phải có nhiều công đức chứ phải khơi khơi mình chứng.

Muốn giải thoát thì phải chứng thánh.

Mà muốn chứng thánh thì phải có nhiều công đức.

Mà mà công đức nó chính là chính là nghiệp lành.

Cho nên ở đây mình có thấy trong đời có nhiều hạng chúng sanh.

Hạng một, hạng đầu tiên chỉ quan tâm đến thích ghét, buồn vui, không có quan tâm thiện ác. Cái hạng thứ nhất nó trốn khổ niềm vui bằng mọi cách bất kể thiện ác.

Hạng thứ hai, quan tâm đến cái chuyện thiện ác, làm lành lánh dữ. Nhưng mục đích là cũng trốn khổ vui, làm lành lánh dữ để trốn khổ tìm vui Hạng thứ Thứ hai, nó trốn khổ tìm vui bằng cách là nó hành thiện lánh ác.

Hạng thứ ba, làm lành lánh dữ để không còn thiện ác buồn vui.

Và tôi nhắc hoài một chuyện thấy bà con Việt Nam có lẽ hơi ngán không có nghe quen cái này là tại sao cái thiện ác buồn vui cả bốn cái đều Đáng sợ là bởi vì hồi mình chưa biết đạo, mình chỉ sợ cái gì khổ thôi, sợ cái gì buồn thôi. Nhưng mà nếu mình học đạo thêm một chút nữa mình sẽ thấy cái vui nó cũng đáng sợ không kém. Cái buồn là vì sao? Vì cái buồn nó làm cho mình khổ bằng cách là nó có mặt. Còn cái vui nó làm cho mình khổ bằng cách là

nó vắng mặt. Nó vắng mặt. Cái này tôi cũng nói thiệt. Ở gần người ghét là một cái khổ mà xa người mình thương cũng là cái khổ lâu lắm rồi tôi không có cái cảm giác mà khổ vì xa người mình thương các vị có biết cái hạnh phúc nó kinh khủng ghê lắm bởi vì tôi sợ nhất là cái lớp này nó tan mà tôi cứ ngồi tôi nhớ giấc chiều tôi ra ngoài cái cái dốc này nè tôi cứ ngồi lên cái lớp này mà cái mặt nó rầu rầu nhớ vậy đó nhớ bà hôm bà đi ngang cái bà bẻ cái bông bà liệng đó bây giờ đi kiếm rồi không biết có đúng không mà lụm đại cái bông héo héo. Vậy đó đem về phòng cứ nhìn hoài làm đê mục. Người ta tu thiên còn mình tu phiền. Ta tu thiên mà tôi phiền. Tôi đang nói vài con tướng tôi đã giỡn nhưng mà rất là dễ sợ. Nếu có chuyện đó xảy ra. Nếu có chuyện đó xảy ra rất là dễ sợ. Dễ sợ lắm luôn. Cho nên các vị nhớ khổ có mấy. Sanh là khổ, già là khổ, bệnh là khổ, chết là khổ. Thương phải xa là khổ, ghét phải gần là khổ, muốn không được là khổ. Rồi bây giờ tôi hỏi bà con, nếu phải chọn một trong hai, nếu phải chọn một trong hai thì bà con thấy thà là xa người thương hay là gần người ghét bà con sợ hơn. Tôi nói này tôi nghĩ thuyết phục nè. Xa người thương rất là khổ nhưng rồi sẽ quen. Nhưng gần người ghét thì cái khổ nó không cách nào quen được. Bởi vì mỗi lúc nó một lớn dần lớn dần. Tôi lớn dần lớn dần bởi tình yêu và hờn căm. Thì khi mình đã gần người ghét cái bực mình nó không thể nào nó quen được hết á. Mỗi ngày nó kích thích cứ vào ra chạm mặt thấy mặt nó là mình nổi nóng lên. Nhưng mà cái chuyện xa người mình thương thì mình đồng ý nó tan nát thiệt. Nhưng mà tôi hứa một tuần, hai tuần sẽ phai. Tôi tin chắc 1000% nó sẽ phai. Cho nên á là Đức Phật ngài dạy rằng cả hai cái cái nào cũng khổ hết.

Cho nên á cái hạng đầu tiên là chỉ bận tâm đến cái thích ghét buồn vui tới cái hạng thứ hai nó vẫn bận tâm nhưng mà nó không có bắt chấp nó chỉ loạn lự cái việc lành nó làm thôi để nó mong kiếp sau nó đường vui không khổ. Nhưng mà hạng thứ ba nó mới ghê. Nếu biết có vui thì có khổ thà rằng đừng khổ cũng đừng vui. Ở tuổi này tôi thâm thiết đó tuyệt đối thâm thiết vô cùng thâm. Thà không có gì hết chứ còn mà hễ có cái này thì nó phải có cái kia. Như trong trong kinh có cái câu chuyện là hai chị em song sinh cha mẹ mất hết mà bà chị bà đẹp bao nhiêu đứa em nó xấu bấy nhiêu. Bà chị tốt bấy nhiêu, đứa em nó tệ bấy nhiêu, bà chị có duyên bao nhiêu đứa em nó vô duyên bấy nhiêu. Nói chung là bà chị tuyệt vời bấy nhiêu thì đứa em nó tệ lậu bấy nhiêu. Thì hai chị em mới đưa nhau đi sống nhờ bà con mà bà con không ai chịu nổi cô em hết. Cuối cùng bà con trở mặt thì hai chị em đầu đường xó chợ đi làm thuê cho người ta. Mà các vị tưởng tượng bà con mà chịu không nổi thì làm sao mà người dân nó chịu nổi. Cuối cùng là bà chủ bà mới kêu cái hai chị em lên bà nói tôi sẵn sàng trả lương cho cô gấp đôi với điều kiện cô ở đây mình. Tôi sẵn sàng trả tiền gấp đôi miễn là cô ở đây một mình. Thì cô chị trả lời thế này. Chúng cháu là song sinh không còn cha mẹ. Nếu bây giờ mà rời ra đó thì đứa em nó sao nó sống. May là có cháu đi ké bên mà người ta còn muốn chém nó. Nói chi nó đi một mình. Cho nên nêu mà bây giờ mà cô chú thương thì mướn hết, còn không thương thì cháu đi chỗ khác. Chỗ nào mà người ta chịu cuu mang hai đứa. Thì trong kinh nói rằng hai cái cái chị em này đó chính là cái ví dụ cho cái thiện, cái ác, cái buồn, cái vui trong đời sống. Hễ còn là phàm phu thiện ác không tách rời, không tách rời thì khổ vui không tách rời. Hễ còn là phàm phu thì thiện ác không có tách rời. Là vì sao? Là vì một người hiểu rõ bốn đế thì họ sẽ thấy rằng cái gì cũng là khổ. Cái thiện nó cho quả lành thì cái thiện nó là khổ. Mà cái quả lành nó cũng là khổ. Khổ theo một cách khác. Cái ác nó là khổ mà cái quả của ác nó cũng là khổ theo cách khác. Một đứa làm thiện nó về trời, nó về làm cõi người, nó làm người, nó sống sung sướng, vui vẻ. Nhưng đã mang thân người thì nó phải kéo theo đó vô số cái hệ lụy phiền phức chắc chắn. Có một chuyện mà không chịu nổi đó là sanh làm người là phải già, phải chết. Cái đó mình chịu không nổi. Trong kinh cũng có cái câu là lúc mà vui Ngài Bồ Tát Tất Đạt Đa mà đi dạo cửa thành đi về xin vua cha cho đi xuất gia. Vua cha nói con muốn cái gì cũng được tại sao con phải đi tu con trẻ quá thì ngài trả lời cái này ba điều con chỉ ước mong đừng già, đau, chết con mong ở đời tức là nếu không

có cái đó thì con sẵn sàng ở lại với cha nhưng mà con thấy chuyện đó không thể dừng già dừng bệnh và dừng chết. Người tàu có một câu là nhất khoảnh điền thiên niên vạn chủ một miếng đất trải qua nghìn năm thì qua biết bao nhiêu đời chủ. 50 năm trước chỗ chúng ta đang ngồi không biết nó là cái gì và trong tay ai. 50 năm sau là bây giờ thì nó thuộc về khách sạn này. 50 năm nữa mình không biết cái lớp học này lúc đó nó có còn không mà lúc đó người ta lấy nó người ta làm cái gì. Hiểu không? Chỉ có 50 năm. Và các vị biết rằng 50 năm trong một kiếp người nó còn là thoáng qua nói gì là 50 năm trong trời đất 50 năm mà so với ngọn núi này đã rất là nhiều lần tôi ngậm ngùi khi tôi nhìn lên cái đỉnh núi tuyết tôi biết rằng nó đã chứng kiến bao nhiêu cái cuộc biển dâu, bao nhiêu và bao nhiêu cuộc biển dâu, bao nhiêu cái mạng người đã đứng nhìn nó và họ không còn nữa. Cách đây 1000 năm, 2000 năm đã có người đứng nhìn cái ngọn núi đó rồi và bây giờ không còn ai hết và xương của họ thì rải đầy ở đây hết. Tôi nghĩ có rất nhiều cái mò hoang mã lạng mà mình không biết rất là nhiều trên núi này. Cho nên hiểu được chỗ đó. Cho nên trong kinh nó dạy rằng tất cả thiện đều tất cả ác đều là khổ. Tất cả quả của ác đều là khổ. Tất cả ác đều là khổ. Riêng tham ái vừa là ác nó vừa là khổ mà nó vừa là nhân sanh khổ. Tất cả quả của ác cũng đều là khổ. Là vì sao? Là vì nó làm cho người ta phải đau lòng. Chưa hết. Tất cả quả của ác nó mới làm cho người ta nghĩ đến cái chuyện tìm vui. Mà hề có ý tìm vui thì lại cũng có nghĩa là tìm khổ. Đó. Tất cả các việc lành, tất cả các nghiệp lành cũng đều là khổ. Riêng Bát Chánh Đạo vừa là khổ mà vừa là con đường thoát khổ. Như vậy thì con đường vào rừng cũng chính là con đường ra rừng và con đường ra rừng cũng chính là con đường vào rừng. Vấn đề là khi có mặt trên con đường đó ta quay lưng về phía nào, ta xoay mặt về phía nào mà thôi. Đó là hề còn có sướng là có khổ, còn có thiện là có ác. Một người hiểu bốn đế họ sợ cả hai, thế là họ buông chứ không phải không phải cái vị thánh người ta không có biết. Không phải là người ta thánh người ta không có biết. Trên đời này có vị ngọt, không phải là người ta không biết. Ta biết chứ ta biết hết á. Người ta cũng biết cái gì là đẹp, cái gì là thơm, cái gì là ngon. Người ta biết hết á. Biết có thậm chí mấy vị thánh người ta có nhiều điều kiện, người ta có đủ phước để người ta thường thức nhiều cái còn ghê hơn mình nữa. Trong kinh nói cái này nè. Vị thánh đệ tử của Thế Tôn khi mà chưa niết bàn á sanh về trời hay sanh về cõi người thì cái đời sống vật chất vị đó hơn hẳn muôn loài, hơn hẳn muôn loài phàm phu. Vì sao vậy? Hãy nghe câu này các Tỳ Kheo, trong tất cả chúng sinh, chư Phật là tối thượng. Do đó ai có niềm tin chư Phật công đức là tối thượng. Trong tất cả các pháp bát chánh đạo là tối thượng, ai có niềm tin mà thực hành bát chánh đạo, công đức tối thượng. Trong tất cả các đoàn thể hội chúng trên đời, đoàn thể thánh tăng là tối thượng. Ai có niềm tin nơi hội chúng này, công đức vô vô thường dễ sợ. Như vậy nhớ cái đó rất là hoan hỉ. Tuy nhiên tuy nhiên sướng cỡ nào rồi cũng phải có lúc hết. Trong kinh nói bà quý sa kha, ông cấp cô độc đã đắc tu đồ qườn. Sau khi mà hai vị đó mất rồi họ sanh về trời ở trên đó họ sống hết tuổi thọ ở cái cõi thấp nhất ở cái cõi họ đang ở đó họ đi về cõi cao nhất đó là cõi dục thiên rồi từ đó họ mới tu thiền họ mới sanh về cõi Phạm Thiên Tịnh cư thấp nhất tại sao vậy vì họ là người thích sanh tử, chứng thánh mà vẫn còn thích họ thích, nghe vậy là tương giống mình, không phải phải họ có hơi chút mền mền vậy đó, nói về các vị hiểu nè. Các vị đã chán ở đây rồi. Nhưng mà cái lúc mà chuẩn bị ra phi ra xe ra phi trường á đi ngang thấy mây nó bay cũng đứng nhìn chút móc cái ph bám bụp bụp bụp bụp. Hiểu không? Rồi đi ngang luồng hoa hồng cũng ngừng lại bà bà bà chụp cho tôi cái hiểu không? Thì thấy vậy cái tướng là quý vị khoái ở đây kêu ở lại thì không. Nhưng mà cái hoa đó cái mây đó cũng đủ để níu chân các vị một tí hiểu không? Thì vị thánh y chang vậy. Họ đã muốn đi rồi nhưng mà tại cái khuynh hướng tâm lý họ mới nần ná chút mà quý vị nần ná thì có một vài phút còn các cõi trời nần ná một phát là nó quất hàng tỷ cho nên trong kinh nói mà quý sa kha, cấp cô độc sau khi rời khỏi cõi dục thiên họ về phạm thiên họ về cõi tịnh cư thấp nhất họ sống 500 đại kiếp hết cái 500 đó họ mới vô cõi vô phiền là 500 sau đó họ lên cái cõi Vô phiền là 1000 vô nhiệt là 2000 gấp đôi. Thiện hiện là 4000 thiện kiến là 8000 và cõi sắc cứu cánh là 16.000 Đại kiếp tổng cộng là 32.000 đại kiếp.

Vô phiền, vô nhiệt, thiện hiện, thiện kiến và sắc cứu cánh. Thì cái vô phiền á là 1000 rồi vô nhiệt là 2000 rồi thiện hiện là 4000 thiện kiến là 8000 sắc cứu cánh là 16.000 như vậy là hai ông bà đó sắc cứu cánh. Có nghĩa là 16.000 đại kiếp nữa thì ông cấp cô độc và bà Quý Sa Kha mới niết bàn có nghĩa là kể từ Bây giờ hai người đó họ không còn có cơ hội để họ biết cái gì là già, cái gì là bệnh họ không có biết nữa. Bởi vì trên các cõi này làm gì có già. Xuất hiện lên mặt mũi như thế nào? Lúc

mãn thọ chết đi cái mặt mũi y chang như vậy trên các cõi đó lúc mình xuất hiện lên á, lúc mình đột hiện á cái mặt mũi ra làm sao thì mấy ngàn đại kiếp sau lúc mà mình mất á cái cái cái tuổi thọ nó y hết như vậy đó. Mà ngàn là ngàn đại kiếp á. Đại kiếp thì kiếp á lâu vậy. Ừ. Nhưng mà sao? Ừ. Ở đâu? Ở đâu mà ra cái phước đó? Ở đâu mà ra cái quả vị đó là do họ tu tập nhiều đời. Mà tu tập đây có phải là phước không? Như vậy thì lấy nghiệp mà trừ nghiệp. Lấy nghiệp và trừ nghiệp. Mà lấy nghiệp trừ nghiệp đây có nghĩa là gì? Trường hợp một là lấy cái nghiệp ác mà trừ nghiệp thiện. Có nghĩa là làm ác nhiều quá rồi cái nghiệp thiện nó bị lấn mất luôn. Đó là lấy ác trừ thiện. Cái chuyện này có nên xảy ra không?

Rồi trường hợp lấy hai, lấy thiện trừ ác. Làm thiện nhiều quá cái ác bị mất dần. Cái chuyện này có nên xảy ra không? Nhưng mà cái chuyện này có phải là tốt nhất chưa?

Vậy cái tốt nhất là cái gì? Trường hợp một là lấy ác trừ thiện là cái này quá tệ đúng không? Tức là càng sống càng bất thiện thì cái ác cái thiện nó mất đúng không? Cái này không nên xảy ra. Rồi cái thứ hai là lấy thiện trừ ác. Có nghĩa là tu thiện riết như ông cấp cô độ đọc và quý sồi đang nói đó. Tôi riết cái ác nó mò mò mò mất luôn. Nhưng mà tôi vẫn nói nó chưa có cao. Nó có cái cao hơn đó là cái gì? Lấy thiện trừ thiện.

Có nghĩa là lấy cái thiện cao trừ cái thiện thấp.

Một là thiện của người hưởng dục.

Cái thiện thứ hai là thiện của người ly ly dục. Thì lấy cái thiện Ly dục trừ cái thiện hưởng dục.

Rồi cái lệ thiện thứ ba là lấy cái thiện vô lậu trừ ngược lại cái thiện ly dục. Thiện vô lậu. Ở thiện hữu lậu đúng không?

Đó cho nên trường hợp một là lấy ác trừ thiện. Có nhiều người họ làm ác riết họ không còn cơ hội để làm thiện nữa. Nhiều lắm quý vị nhiều lắm lắm lắm. Vô Facebook thì viết bất thiện toàn tập. Rồi trường hợp hai là lấy thiện trừ ác là đó là chính là chúng ta càng tu mình Họ bớt cái ác nhưng mà chưa cái cuối cùng khi mà đắc thánh đó là lấy thiện trừ thiện cũng có nghĩa là trừ ác luôn hết. Rồi thì cách thứ ba, cách thứ hai đó lấy thiện trừ ác á thì được gọi là giải thoát. Cũng là giải thoát đó chứ nhưng mà giải thoát tương đối. Cái thứ ba mới là chánh giải thoát. Giải thoát tuyệt đối có nghĩa là lấy thiện trừ thiện. Có nghĩa là lúc bấy giờ vị đó vẫn có từ tâm, vẫn có thiên định, vẫn có chánh niệm nhưng mà không không có còn tạo cái nghiệp tái sinh nữa. Như vậy thì tôi mới kết hợp hai bài. Bài giảng về giải thoát và bài giảng về nghiệp là để cho bà con nhớ cái đó. Chúng ta tu là để chúng ta giải nghiệp mà giải bằng cách nào giải bằng cách đó. Đó nghĩa là không có nên nhớ nha. Đạo Phật không có bù trừ có nghĩa là mình đi ăn cướp lấy tiền cất chùa cái tội ăn cướp hết sạch. Cái đó không có không có bù trừ nha. Không có cần nợ. Nhưng mà chuyện này thì có nè. Lấy cái yếu nó lấn cái mạnh. Lấn chứ không có trừ. Có bốn trường hợp nghiệp lấn (theo kinh đại nghiệp phân biệt, trung bộ kinh)

Ác nghiệp mạnh lấn lướt ác nghiệp yếu. Rồi có nghĩa là gì? Có nghĩa là lẽ ra là chiều nay là tôi bị người ta chém nè. chém bị trọng thương lòi ruột. Nhưng mà do có một cái nghiệp khác nó mạnh hơn. Trưa nay tôi đã bị chết lúc 12:00 rồi thì cái chuyện cái nghiệp bị chém chiều nay là coi như bỏ qua. Đó gọi là ác nghiệp mạnh lấn lướt ác nghiệp yếu. Hoặc như trên nguyên tắc thì chiều nay nè lúc 4:20 chiều nay nè là tôi bị cái nghiệp phải bị ai đó chửi. Nhưng mà giờ tôi đang làm cái người dưới địa ngục. Thì ai chửi tôi? Tôi đang nằm trong chảo mà ai chửi tôi?

Thứ hai ác nghiệp mạnh lấn lướt thiện nghiệp yếu hơn là sao có nghĩa là lẽ ra chiều nay là tôi được người ta mời đi ăn tiệc nè nhưng mà trưa nay 12:00 bị cảnh sát nó bắt rồi mới 3:00 bị chém giờ đang nằm ở trong bệnh viện không biết sống chết thế nào? Bác sĩ tiên lượng xấu. 6:00 chiều bác sĩ ra rất tiếc chúng tôi đã cố gắng. Hiểu không? Hỏi với như vậy thì cái vụ mà tiệc là chắc thông qua rồi. Thì đó được gọi là ác nghiệp mạnh lấn lướt thiện nghiệp yếu hơn.

Thứ ba là thiện nghiệp mạnh lấn lướt ác nghiệp yếu hơn. Như phước nhiều thì tránh được các cái họa nhỏ. Thiện nghiệp mạnh lấn lướt ác nghiệp yếu hơn.

Có nghĩa là thời Đức Phật có cái chuyện đó có cái cô đó khổ nghèo không thể nghèo hơn. Người ta là nghèo rớt mồng tơi, bà không có mồng tơi để rớt mà hên làm sao á là có một cái ảnh chịu thương chịu khó thương cái nét cổ ảnh tính là cho người tới cưới cổ tại cổ được cổ nét ghê lắm. Thì ảnh đang dự trừ cho người trâu cau chạm ngõ thì là sắp sửa nay mai thì buổi sáng hôm đó cổ đi rầy rồi

cái cô đem theo cô đem theo một ít thức ăn để đi nương chiều mới về thì cô Nhìn thấy Đức Phật đi khát thực ngang cái rẫy. Cô nhìn Thế Tôn là coi như cô chưa không cô chưa từng là Phật tử nha. Cô nhìn thấy cái phong thái gọi là siêu phàm của Đức Phật gọi là bà quý sụp xuống bà lết tới bà mới lấy bắp làm cơm phải ăn nghèo lắm. Bà lấy hết trái bắp bà đổ vô bát của ngài, Rồi bà quý bà nhìn ánh mắt của ngài từ bi ngài không thể hiện hơn không thể đẹp hơn mà cũng xong cái bà lúi ra nghĩ chắc không ăn đâu thấy cái đồ đựng là thấy ớn rồi mà thêm gặp con nhỏ quý cũng ớn quá, con nhỏ quý cũng ớn mà cái đồ đựng cũng ớn mà nhìn bắp nó cũng ớn, ba cái ớn cộng lại thì bà nghĩ rằng ngài không có đồn bởi vì ngài ngài đúng là ngài rất là thanh tu khổ hạnh nhưng mà Ngài nhìn ngài sang lắm, sang lắm, sang lắm. Bàn tay của ngài, ánh mắt của ngài là biết không phải là thường, cái bà bà vui lắm nhưng mà bà nghĩ bụng á thì chắc đem về cho ai hoặc lén lén đồ vậy đó. Mà thôi kệ ừ đứng lại để mà nhận vậy là quý mình lắm mà ra. Bà đâu có ngờ. Tôi kể đó mà tôi ghen á đâu có ngờ. Ngài bước vô cái góc cây bên lề đường ngồi xuống bóc từng miếng. Trời bà nhìn mà bà hạnh phúc. Tức là bắt đầu bà cầm cái giỏ đồ ăn bà đi mà cái chân hồng đất bà sung sướng mà tại vì quý vị không có gặp Phật các vị không có tin cái chuyện đó. Cái đạo phong cái từ trường của Phật kinh khủng. Con voi điên mà nó cách ngày có mấy mét tự động nó sụp xuống. Con voi nặng cả tấn mà nó đang bị say rượu mà khi mà nó chạy trước mặt ngài nó tự động nó đã vô cái phạm vi từ trường của ngài bị sụp xuống nó mát lạnh giống như voi con về với mẹ vậy. Đức Phật ngài có giọng nó nói ngài có ánh mắt và ngài có cái từ trường vô hình từ cái đạo tập, ba cái cộng lại thì không có ai mà thoát khỏi đặc biệt lắm thì nàng thấy cái đó xong là nàng đi coi như phiêu diêu trên mặt đất thì nguyên con rắn hổ phạp nàng mà rắn cắn mà nàng thấy nó nhẹ hơn là kiến cắn nọc dẫn vào tim máu từ chối không về tim nữa nàng mát nàng mát rồi nàng về trời. Thế là cái chàng rể hụt kia đời đời chàng kể từ đó khách qua đường ở giá trước khi lấy vợ. Thì các vị thấy lẽ ra là mình không có chồng mà có một cái thằng khờ khờ nó chịu lấy là đại phước. Nhưng mà lấy cái thằng khờ đó rồi thì sao? Chỉ là cuộc tình của Chí Phèo thị nờ. Ấy vậy mà buổi trưa hôm đó nhờ gặp Phật nàng thoát một phát về tiên. Một rừng tiên nam sáu múi nó chờ trên đó. Thì trường hợp đó được gọi là Thiện nghiệp mạnh lấn thiện nghiệp yếu. Thiện nghiệp mạnh tức là lẽ ra lấy cái thằng chồng nó thương mình là có phước rồi. Nhưng mà bây giờ cái nghiệp kia nó lớn quá cho nên là về trên kia là bây giờ mới nhìn lại cái ông dưới đây không ỏi mới lạ.

Cho nên giải thoát là gì? Nó gồm có hai trường hợp là lấy nghiệp Thiện thắng thiện nghiệp yế nhờ vậy vượt thoát khỏi cái quả xấu nhưng mà vẫn vẫn quanh trong cái dòng nhân quả. Cái mà cao hơn đó là chính là gì? Lấy nghiệp diệt nghiệp. Lấy nghiệp diệt nghiệp mới là con đường cao nhất. Đây, như vậy ở đây có ba cách. Một là lấy ác trừ thiện. Cách thứ hai là lấy thiện trừ ác. Cách thứ ba là lấy thiện Trừ thiện thì người tu là phải là cái thứ ba. Vì sao? Hễ còn quần quanh trong cái thiện thì nó có lúc nó quay lại cái ác mà hãy có khổ có vui cái thiện cái ác. Cái này là bốn cái không có rời nhau bởi vì nó là hai mặt của một đồng tiền. Mình không thể nào mình chấp nhận mặt này mà mình từ chối cái mặt kia được. Và tôi nhắc lại một lần nữa có nhiều người họ tiếc họ nói đời nó đẹp như vậy mà kêu niết bàn bỏ hết không có tái sanh tiếc quá sự ời. Họ nói như vậy thì tôi có nhắc mà không biết họ có hiểu không? Tôi nói cái mà quý vị thấy nó ngọt thật ra là do hiểu lầm cái vấn đề nó nằm ở cái chỗ đó đó cái gì mà mình thấy đẹp thấy ngọt ấy thì tuyệt đối là do hiểu lầm. Và tôi xin nhắc lại lần nữa, tôi ghét nhất cái chuyện đi nghe giảng kinh mà nhắm mắt tin ông thầy mà không có chịu thấy nó có lý hay không. Hiểu không? Bây giờ tôi hỏi từng điều nè. Tôi nói rằng mọi cái vị ngọt là để hiểu lầm và tôi có thể chứng minh một cách rất khoa học chứ không phải là bắt các vị phải nhắm mắt tin. Tôi nói tất cả vị ngọt cái mà quý vị thấy nó ngọt là do hiểu lầm, do hoàn cảnh thúc đẩy thôi. Vậy các vị có tin chuyện đó không? Các vị chứng minh giùm tôi được không? Cô cô có chứng minh tức là tôi là một người ngoại đạo. Tôi hỏi cô tôi nói chị em nghe nói mây thầy nói tất cả cái gì ngọt ngào hạnh phúc là do hiểu lầm. Mà chị có đúng không chị? Cái cô nói đúng cái cô chứng minh cho người ngoại đạo này nghe đi. Tôi thích ăn bánh xèo lắm. Mà mỗi lần tôi được ăn bánh xèo tôi rất là hạnh phúc. Tự nhiên trong kinh nói cái cái ngọt cái ngon của bánh xèo đó là do hiểu lầm. Hiểu không? Làm sao Tôi chịu nổi. Nó ngon rõ ràng mà trong kinh nó hiểu lầm là hiểu lầm cái gì? Cái đã Tôi là người ngoại đạo cho nên tôi đang nghĩ đừng có đem kinh điển là nó ra nói với tôi. Tôi đâu có biết kinh Phật gì đâu. Như ông nội này là ông đem nguyên một cái bài kinh nà mà nói. Đúng cái đó là trong kinh nói đúng. Tức

là mọi thứ là vô thường. Ta lại hy vọng nó là thường đó. Và khi hy vọng nó không được thì ta bèn thất vọng. Đó. Đó là trong kinh bây giờ tôi không có biết kinh điển gì hết. Tôi đi người ngoại đạo tôi không có biết cái gì hết. Tự nhiên tôi loáng thoáng tôi nghe có ai nó nói vậy đó nói những cái ngọt những cái thích nó là do hiểu lầm. Bây giờ tôi nhờ một người đạo Phật giải thích cho tôi nghe. ở đây mà mình phải nói là do cái tiền nghiệp khuynh hướng tâm lý mà cái con sư tử nó thích cái người bụng hơn là thích cái mâm đồ ăn. Nó giả là giả chỗ đó. Ở đây không có chuyện vô thường ở đây. Bây giờ tôi hỏi các vị là máu tươi mà nguyên một ly đầy các vị dám nốc ực ực không. Nhưng mà có cái loài nào nó thích liếm cái đó không? Đó thấy chưa mà bây giờ các vị cầm nguyên một ly máu tươi nuốt ực ực uống xong rồi còn liếm tay có không hoặc là cái mỡ cái huyết heo mà mình chưa có luộc cái mà mình chưa có làm chín lại thì nó cũng đã chín rồi nhưng mà mua ở chợ về mình cầm mình nhai xạp sạp vậy quý vị có ai dám ăn không. Và trong khi có những cái loài thí dụ như mình tôi coi cái con comodo mà nó nuốt con mồi đó mình ón luôn là con mồi để nguyên lông lá vậy nó nuốt ực ực nuốt vô hết mà đôi khi mình con người mình thì mình ăn con cá mình cũng biết ăn cái phần nào bỏ phần nào cọng rau mình cũng biết ăn phần nào bỏ phần nào còn mấy cái con nước trong hình như nó không có bỏ phải không? Các vị có thấy con con trần trước khi ăn á nó nó nó bỏ từng món ra không nó nuốt hết ghê vậy đó cho nên tại sao những cái gì mình thấy ngọt đó đều là là do ngộ nhận là bởi vì do cái tiền nghiệp, cái khuynh hướng tâm lý và môi trường sống mà mình thấy nó là là ngọt.

Còn hồi này chị Hồng chỉ nhắc là bài bộ bài kinh nói là năm uẩn cũng có vị ngọt. Thì cái vị ngọt ở đây là vị ngọt do ảo ảo giác. Cái vị ngọt là ảo giác nhưng mà trong cái nhận thức của chúng sinh thì cái ảo giác đó nó có thật. Chỉ còn nếu mà nói rằng cái chữ có thiệt ở đây mà hiểu theo cái nghĩa là existing thì không.

Bởi vì tôi nói rất ráo tại sao có thọ khổ? Thọ khổ cái sự khó chịu nó có mặt khi mà cái dễ chịu nó biến mất. Nếu mà nó rớt ráo đó là sự đáp đổi. Cái 25 nó sẽ cho ra cái quả là gì? Là hỷ lạc mà cái 14 nó cho ra cái khổ ưu. Thì đối với một cái người mà còn hưởng dục, cái chỗ này nói chắc nhưc đầu dữ lắm nha. Đối với con người còn hưởng dục thì họ còn phân biệt được cái khổ ưu hỷ lạc. Nhưng đối với một người đã đắc tứ thiên rồi thì cái này không còn nữa. Ở đây quý vị có biết cái đó hay không? Chưa chứng thánh, chỉ mới có đắc tứ thiên thôi. Thì họ nhìn cái thế giới này nè không có gì là đáng là ngọt hết. Tất cả lạc nhách. Tức là cái trình độ dưới tứ thiên thì còn có khổ lạc hỷ ưu. Nhưng mà đắc tam thiên rồi thì hỷ ưu tự mất. đắc tứ thiên rồi khổ lạc tự mất. Có nghĩa là họ vẫn đi giữa cuộc đời, họ vẫn ăn uống hít thở, họ vẫn gặp gỡ, họ vẫn chào hỏi nhưng mà cái tầng tam thiên không còn hỷ ưu. Chúng sanh mà có ba tầng. Tầng hưởng dục, tầng sắc giới và tầng vô sắc. Cái tầng hưởng dục là sống chết buồn vui trong vật chất. Cái tầng hai là cái tầng sắc giới là nó chán cái hưởng dục nó mới tu thiên về cái tầng sắc nó không hưởng dục nhưng mà cái thân xác của nó vẫn còn là vật chất là vì sao vì cái đề mục mà nó nhìn vô đề nó tu là vẫn là vật chất thí dụ như nó để cái chén nước nó niệm nước nước nước nước nước nước nước nước nước nước nước nước nước nước nó niệm một lúc nó nhập định lúc bấy giờ trong đầu nó chỉ có nước thôi chứ không có gì hết mà nó niệm cục đất nó niệm đất đất đất đất đất nó niệm đến một lúc mà nó đắc thiên đắc định thì nó chỉ trong đầu nó chỉ có đất thôi chứ không biết gì hết chính vì cái tâm nó mạnh Như vậy cho nên họ mới có khả năng biến hiện cái không phải nước thành nước, cái không phải đất thành đất và cái đang là đất thì trở thành không phải đất. Rồi là vì lúc đó họ là làm chủ được vật chất rồi. Đó là tầng thứ hai là tầng sắc giới. Đến cái tầng thứ ba đó là cái tầng vô sắc là có những vị Phạm Thiên khi họ đắc được cái thiên sắc giới rồi họ thấy đầu mình không hưởng dục nhưng mà còn bị lệ thuộc. Cái thân này vẫn là vật chất và cái cảnh giới mà mình đang có mặt vẫn là vật chất. Cho nên họ chán họ mới tu cái thiên vô sắc mà tại vì quý vị quá sơ cơ cho nên tôi giảng thiên vô sắc quý vị nghe cái vị mát luôn á. Cho nên tôi chỉ nói vấn đề là họ tu cái đề mục vô sắc họ tu thiên bằng cái đề mục trừu tượng xong chưa? Đây thì cái điểm đặc biệt là ở cái người cõi dục nghe cho kỹ nha. Có ba tầng phải không?

Dục sắc và vô sắc.

Ở tầng dục giới kẻ nào

Không có đủ sáu căn bị xem là khuyết tật.

Thứ hai, kẻ nào không có được sáu trần như ý, 6 trần bất toại bị xem là bất hạnh.

Kẻ nào có được sáu trần như ý được xem là kẻ may mắn.

Có đủ sáu căn được xem là người hoàn hảo.

Nhưng mà ở các cõi Phạm Thiên thì ngược lại các cõi Phạm Thiên họ không có đủ sáu căn. Họ chỉ có ba căn thôi. Đó là mắt, tay và ý. Chứ họ không có khứu giác, vị giác và xúc giác. Vì sao vậy? Họ không phải là khuyết tật mà bởi vì họ không có nhu cầu cho nên họ không có nhiều

Cho nên tôi chứng minh trong nhà của tỷ phú không có mùi giế có đúng không ta? Tại vì sao? Là vì cái mùi về nó là một cái tấm vải dơ cũ đúng không? Mà các vị nghĩ tỷ phú đô la chứ tôi nói tỷ phú Việt Nam. Tỷ phú Việt Nam tôi cũng ngán vì tỷ phú Việt Nam nhiều khi vô nhà mặt phố bố làm to rồi cái nó nó làm tỷ phú. Tôi sợ lắm. Nhưng mà tỷ phú đô la đó là trong nhà họ làm sao tìm ra được một cái miếng về rách. Họ không có không phải là vì họ thiếu mà họ không có là vì họ không có nhu cầu. Hoặc là tôi biết có những cái gia đình mà tìm đôi dép tổ ong không có bởi vì ngay ở trong nhà họ cái đôi mà mang trong nhà cũng là cái đôi mua từ Nhật. Tức là cái đôi dép mà họ mang trong nhà tắm ý là họ cũng đem từ ở bên Pháp về bên Tây mang nha. Cái mang mà đôi mà họ mang bên ngoài nhà tắm là cũng đem bên nước ngoài. Cái đôi mà họ mang ở ngoài vườn là một cái đôi khác nữa. Ngoài vườn riêng, trong nhà tắm riêng rồi phần còn lại của căn nhà họ mang riêng. Rồi cái đôi giầy mà họ chạy bộ là đôi giầy riêng. Đôi giầy mà họ đi chơi xa đó là đôi giầy riêng. Còn đôi giầy chạy bộ là mỗi sáng chạy 1 2 3 4, 1 2 chạy trơn là một đôi riêng. Cho nên trong cái nhà người đó làm gì có đôi dép tổ ong mà họ không có không phải là họ nghèo mà bởi vì Cái cảnh giới của họ nó vượt khỏi cái đó.

Hoặc là có những món mà mấy bà có mà chúng tôi không có. Có phải là do do chúng tôi nghèo không? Đừng có ép tôi kể ra từng món chứ phải không? Có những món quý vị có mà phụ nữ có chúng tôi không có. Cái đó là không phải là do chúng tôi nghèo chúng tôi. Nhưng mà có điều là chúng tôi không có nhu cầu. Chúng tôi mà đem nó về nhà mới lạ. Rồi à mà quên các vị xuống với cái thất của tôi các vị thấy trong nhà có mấy đôi dép mà nữ là Thứ nhất giới tính tôi tuyệt đối ổn định. Thứ hai, trong nhà không có nữ nhưng mà tại sao có mấy đôi đó là bởi vì tôi đi đồ cũ ấy. Mà tôi thấy cái đôi nào tốt vừa chân thì bất kể giới tính trăm bèn tha về nhà là bởi vì mang nó êm mang nó vừa chân. Giới tính nào cũng được. Bởi vì tôi ở trên một mình tôi với đá núi mây trời thì làm gì mà ai mà để ý tôi mang cái gì. Lâu lâu có khách tới thì khách ngạc nhiên tí rồi khách cũng đi. Cho nên sẵn nói luôn chứ không tôi chắc mấy ngày nay cũng sầm xì dưới nhà sao toàn dép nữ không? Tại vì dép nam mà vừa chân á là phải đi mua đồ mới. Còn mà tiệm đồ cũ á là mình chỉ cần vừa chân thôi. Còn màu tím hoa sim, màu xanh lá hẹ gì cái đó là không thành vấn đề.

Đúng chưa? Rồi như vậy thì nghe cho kỹ. Ở cõi dục có đủ sáu căn là người hoàn hảo. Thiếu sáu căn là người khuyết tật. Có sáu trần như ý là người may mắn. Có Sáu trần bất toại là người bất hạnh. Rồi ở cõi Phạm Thiên thì không, họ chỉ có nhãn, nhĩ và ý. Và chính vì họ chỉ có nhãn, nhĩ và ý cho nên trên đó không có cái khái niệm thom thối và họ cũng không có khái niệm đẹp xấu là bởi vì con mắt của họ, con mắt của người ly dục họ không có nhu cầu thường thức trần cảnh.

Ở cái cõi Phạm Thiên Tam Thiên sơ nhị tam tứ đó thì Cái ở cõi tam thiên thì họ không hề biết buồn và vui là cái gì. Họ rất là xa lạ cái đó. Họ chỉ còn lạc thôi. Lạc nghe là cảm giác thoải mái thôi. Mắt hỷ lạc, mắt khổ ưu, chỉ còn lạc. Nhưng mà lên tới cái tầng tứ thiên thì họ đẹp luôn cái lạc luôn. Họ chỉ còn là xả. Và chính vì vậy cho nên cái này mới đặc biệt. Tất cả những vị A La Hán mà Có tứ thiên vì a la hán có vị có vị không? Có vị có tứ thiên, có vị không có tứ thiên. Tất cả a la hán có tứ thiên khi mà cận tử là một, trọng bệnh là hai là họ tự chữa bằng cách là họ nhập vào tứ thiên không có cảm giác đau đớn và với năng lực thiên nó tự chữa. Và như ngài Xá Lợi Phất, ngài Mục Kiền Liên, ngài A Nan, ngài Ca Diếp và Đức Phật lúc mà cận lâm chung, cận viên tịch thì các ngài chỉ nhập vào cái tứ thiên. Vì hai lý do Không có lý do nào mà các ngài phải tiếp tục chịu đựng cái cơn đau thể xác một cách vô lý. Thì thôi nhập vô đó cho nó nhẹ. Thứ hai, cái này mới đặc biệt. Khi đã nhập vào tứ thiên thì vị đó không có cần đến không có bị tác động bởi hấp lực của trái đất và cái nhu cầu oxy nữa dầu họ đang nằm trên mặt đất. Cho nên trong kinh nói cái vị đắc tứ thiên họ có thể bay ra khỏi khỏi cái cái khí quyển được. Cái chuyện này các vị có quyền không tin. Nhưng mà nói theo lý thì phải giải thích cái người mà đang nhập vào tứ thiên họ không có bị hấp lực trái đất nó hút vào hút vào tâm và họ cũng không có bị họ không còn cái nhu cầu mà hít thở bằng Oxy nữa cho nên khi đã nhập vào tứ thiên hơi thở tự mất chính vì vậy khi các vị La Hán mà có tứ thiên các vị luôn luôn tịch bằng cách là nhập vào tứ thiên thứ nhất là ra đi trong sự cực kỳ nhẹ nhàng bởi vì lạc

khổ không còn nữa. Thứ hai là hơi thở của các vị đó tự mất khi tâm đã trú vào tứ thiền không có cái vụ mà ra đi cả hước cả hước lấy hơi như mình bởi vì họ đâu có cần đâu mà họ hước còn mình hước là bởi vì mình đang cần hiểu không cho nên cái sự ra đi của các vị rất là đẹp như trong kinh dạy rằng trong kinh Đại bát niết bàn Đức Thế Tôn sau khi mà thuyết pháp suốt một đêm cho mọi người tới lúc rạng sáng thì ngài chột lại câu một câu hỏi và một câu nói chột lại một câu hỏi đó là này các tỷ kheo 500 tỷ kheo ngồi đây có ai còn thắc mắc gì về Phật pháp hay không? Hãy hỏi ngay bây giờ. Đùng để sau này phải hối tiếc là ngày xưa trước mặt Thế Tôn ta không chịu hỏi. Thì Thế Tôn hỏi ba lần chư tăng im lặng. Thì ngày Anan ngài mới mới tán thán. Bạch Thế Tôn thật là vi diệu. Khi mà 500 tỷ kheo ngồi đây không ai có thắc mắc gì về Phật pháp thì Đức Phật dạy rằng nè A Nan người không biết đó thôi. Tỷ kheo thấp cái quả vị thấp nhất trong cái hội chúng này cũng là sơ quả. Thì lấy gì mà thắc mắc đó? Và sau câu nói đó Đức Phật ngài dạy tiếp một câu cuối cùng. Này các Tỷ Kheo, mọi hiện hữu đều là vô thường, hãy tinh tấn, chớ có dễ người. Sau khi nói xong câu này, Thế Tôn nhập vào sơ thiền, ra khỏi sơ, nhập nhị ra nhị, nhập tam ra tam, nhập tứ ra khỏi tứ thiền, nhập vào thiền vô sắc, ra khỏi tầng vô sắc cao nhất, quay trở lại sơ thiền. Và cứ như vậy, cái khoảng cách vừa dứt cái sơ thiền thì ngài nhập vào nhị thiền đi ngược lên xuôi ngược, xuôi ngược cứ hết bốn cái thiền sắc thì vào bốn cái thiền vô sắc ra khỏi thiền vô sắc ngài nhập thiền diệt ra khỏi thiền diệt nhập trở lại nói chung là 2 triệu 4 trăm ngàn lần sơ thiền 2 triệu 4 trăm ngàn lần nhị thiền mỗi thứ người làm 2 triệu 4 trăm ngàn lần đến cái lần cuối cùng sau khi ra khỏi tứ thiền lần cuối, thế tôn lập tức diệt độ lập tức diệt độ có nghĩa là ngài viên tịch giữa cái khoảng cách của thiền sắc giới và vô sắc giới. Như ngày xưa. Thế Tôn, chư Phật ba đời không bao giờ sinh ra trong cái cái chỗ có mái che mà luôn luôn sanh ra ở ngoài trời trống và sanh ở biên giới. Bởi vì ngài không có thuộc về vùng đất nào hết, không thuộc về một mái nhà nào hết. Và khi thành Phật cũng sanh cũng thành Phật ở biên giới và cũng không có dưới mái che. Và khi niết bàn cũng ở niết bàn ở ngoài trời trống không có mái che. Vì các ngài không thuộc về một phương trời nào hết. Và ngay cả trong tâm lý cũng vậy. Khi niết bàn là ngài Niết bàn ở giữa thiền sắc và thiền vô sắc. Chứ không có cái dục thì nó thấp quá cỡ cái tầm ngài là phải là tầm cao mà cái tầm cao đó ngài không kẹt vào sắc hay vô sắc mà ở giữa cái sắc và vô sắc. Đọc cái đó mới thấy khiếp.

Như vậy thì cái đấng và ngọn nó là giả là vì sao? Là vì do cái tiền nghiệp khuynh hướng tâm lý và môi trường sống mà cái người này kì đó mà chúng ta thích những cái rất là kỳ cục. Bây giờ các vị trước mặt tôi các vị không có ăn được cái xác chết, xác thú nhưng mà chỉ cần đêm nay mình chết mình sanh vào một cái loài ăn xác chết thì vài tháng sau, một năm sau thì các vị trưởng thành làm cái con kền kền hay cái gì đó thì thấy có mùi là nhào tới ăn mổ toi tả tới tập. Mà đâu có ai biết rằng cái con kền kền này cách đây 1 năm nó đang Ngồi ở bên Thụy Sĩ dầu xanh không thêm sức vì chệ tanh. Nước hoa dưới 500 đô không chịu sức vì chệ chống mặt. Mà bây giờ nó kiếm cái con nào cái mùi càng khảm chừng nào ăn nó càng đã chừng đó. Và có một ngày chúng ta gặp hoa hậu giữa rừng chúng ta không có thiết tha. Chúng ta chỉ muốn nuốt trọn đó thôi. Vì lúc mình đã là con trần rồi. Mà lúc mình gặp người càng mập mình càng khoái chứ không có cần vòng một vòng hai tỷ lệ vàng, đũa nào càng mập nuốt nó càng trơn nó càng dễ lúc này là còn trắng hiểu không đó là giả là giả là chỗ đó đó nhưng mà chính vì do cái giả mà chúng ta mới thấy có cái ngọt và chính vì có cái ngọt cho nên chúng ta mới dính mắc. Cái dính mắc đó là giả và tôi đã chứng minh rồi cái ở cấp thấp thì người ta còn thấy có đấng có ngọt có khổ có sướng chứ rõ ràng là ở trên cái tầng Phạm Thiên chuyện đầu tiên là Họ bỏ đi các giác quan mà họ thấy không cần thiết. Giải thích cái này. Tại sao trên Phạm Thiên họ không có hưởng dục mà tại sao họ vẫn còn giữ lại mắt với tay? Bởi vì mắt với tai nó là hai cái giác quan có thể dùng cho rất nhiều việc lành. Thí dụ như Phật ra đời mà không có mắt với tai mà đi hầu Phật được không?

hả? mình bị nghẹt mũi mình đi hầu Phật được không? Cái lưỡi mình tê mình gặp Phật được không? Mình mất xúc giác mình vẫn gặp Phật được đúng không? Nhưng mà mắt với tai mà không có đuôi đúng không? Cho nên mắt với tai tuy là ở Phạm Thiên họ không dùng nó để hưởng dục nhưng nó là hai cái công cụ mà đa dụng nhất có thể ai cũng xài và xài cho rất nhiều việc. Riêng ba cái giác quan kia thì Không cần thiết. Các vị không có xúc giác, vị giác khứu giác các vị vẫn sống được. Nhưng mà thiếu tai thiếu mắt rất khó. Khó lắm lắm luôn. Các vị nhớ anh mù qua cầm cái đèn không?

Như vậy thì chiều nay tôi ôn lại bài cũ cho bà con. Tôi kết hợp cùng một lúc nội dung của bài về nghiệp và bài về giải thoát. Và giải thoát có hai đó là tà giải thoát và chánh giải thoát. Ra khỏi cái phòng giam này vô cái phòng giam khác. Thứ hai mạ vàng cái dây xích.

Rồi chánh giải thoát là tháo sạch nhà tù hoặc là vô hiệu hóa nhà tù. Mà tại sao có hai trường hợp này là bởi vì có những vị đi xuất gia cũng là một cách tháo nhà tù nhưng có nhiều vị đi xuất gia không chịu tháo, vẫn còn bị dính mắc cái này cái kia nhưng họ có khả năng vô hiệu hóa nhà tù. Có nghĩa là muốn buông lúc nào họ buông. Cho nên đó là lý do tại sao chánh giải thoát nó có hai. Một là tháo hẳn cái phòng giam, hai là vô hiệu hóa phòng giam. Mà tại sao nó có cái trường hợp hai này là để an ủi những cái vong hồn mà nó chưa kịp xuất gia,

Và các vị về xem lại trong cái kinh trung bộ cái bài kinh lõi cây á trong đó ngài có dạy đến nay có những người cái lý tưởng mộng ước ban đầu là vào rừng để đi tìm cái lõi cây danh mộc. Nhưng mà khi họ vào trước cái cây đó họ thấy nó hoa lá cành đẹp quá. Thế là họ quên đi cái chuyện tìm tìm cái lõi cây và trừ hợp này có rất là nhiều chúng ta trên cái con đường gây dựng sự nghiệp có nhiều người họ đã sớm bỏ cuộc chỉ vì một thử thách hay là bị vị một cái cám dỗ không có đáng. Và cái này mới ghê nè. Cái này mới ghê nè. Trong kinh trường bộ cái bài kinh Tuệ Túc có câu chuyện này mới ghê nè. Là hai người đi tìm vàng và sau khi vượt qua bao nhiêu thử thách cám dỗ cuối cùng họ gặp nguyên một đồng bạc á. Thế là là họ mừng lắm. Mục đích họ đi tìm vàng nhưng mà họ gặp đồng bạc họ mừng lắm. Họ lo họ gánh bạc rồi tới lúc mà gặp đồng vàng á thì ông kia ông tiếc cái công gánh bạc ông không có dám bỏ. Hiểu không? Chỉ có ông nào có gan bỏ cái gánh bạc rồi nó gánh được vàng về. Thì ở trong kinh mình có câu chuyện đó nhiều người cả đời theo đuổi một cái học thuyết, theo đuổi một cái trường phái, theo đuổi một cái nhận thức nào đó, tức là cuối đời tình linh kêu bỏ ngang tiếc. Thì trường hợp đó Việt Nam gọi là Chăm vàng mà lội qua sông vàng rơi không tiếc tiếc công chăm vàng và có một câu nữa là của một đồng công một lượng vàng nó được kết thúc bằng một lời ca giao ru em tưởng giếng sâu anh nổi sợi dây dài ai ngờ giếng cạn anh tiếc hoài sợi dây bỏ một đời đi thả gào xuống ai ngờ cái giếng đó nó có hai tác mà mua cho mày 20 m dây về ăn cho hết còn không nó treo cổ chứ làm cái gì mà hết 20 m dây bỏ ra mấy chục năm trời theo đuổi một cái không dẫn về đâu hết Rất là tiếc.